

Macedonië en Troas

Hand. 20:1-16

In de verzen 1 t/m 6 van Hand. 20 wordt een samenvatting gegeven van de activiteit van de apostel nadat hij Efeze verlaten had. In een aantal van zijn brieven vinden we nadere bijzonderheden over zijn werk in deze tijd. Zijn derde en laatste zendingsreis, begonnen in Antiochië (18:23) in het jaar 54 na Chr., had zich vooral geconcentreerd op het werk in Efeze, waar hij drie jaar gewerkt heeft (20:31).

De gebeurtenissen in de eerste zes verzen van dit hoofdstuk vonden plaats van de zomer van 57 tot de lente van 58 na Chr. De historische volgorde kan als volgt worden weergegeven: van Efeze in Klein-Azië reisde Paulus over land via Troas, waar hij zich inscheepte naar Macedonië (het noordelijke deel van Griekenland; vs. 1).

In Troas heeft de apostel enige tijd het evangelie verkondigd; daar zocht hij Titus op, die naar Korinthe was gereisd om onderzoek te doen naar de toestand in de gemeente daar, als gevolg van de eerste brief die Paulus aan de Korinthiërs gestuurd had (zie 2 Kor. 2:12).

Vanuit Troas kwam Paulus over zee in Macedonië aan, waarschijnlijk eerst in Filippi. Wellicht was het in deze stad dat Titus hem verslag uitbracht over de gemeente van Korinthe (2 Kor. 7:5-7).

Paulus reisde vervolgens door de streken van Macedonië en schreef van daaruit de tweede Brief aan de Korinthiërs (najaar 57), die mede bestemd was voor alle heiligen in heel Achaje (2 Kor. 1:1). In diezelfde tijd heeft hij Titus met twee broeders naar Korinthe gestuurd om de gelovigen daar aan te sporen een inzameling te houden, ook tot voorbereiding van zijn eigen komst (zie 2 Kor. 8:6, 16, 17, 18, 22; 9:3-5).

Na de broeders in Macedonië vermaand te hebben met vele woorden, ging de apostel naar Achaje, het zuidelijk deel van Griekenland (vs. 2) en daar bleef hij drie maanden (vs. 3). In die tijd bracht hij zijn tweede persoonlijke bezoek aan Korinthe, waarop hij al had gezinspeeld in zijn eerste brief (1 Kor. 16:6), die in het begin van 57 geschreven was.

Tijdens zijn verblijf in Korinthe (zie hiervoor Rom. 15:23-26; 16:1 en 16:23 i.v.m 2 Tim. 4:20), schreef de apostel begin 58 de Brief aan de Romeinen.

Paulus' plan om naar Syrië af te varen werd verhinderd door een aanslag van de Joden op hem (vs. 3). Over deze aanslag zijn geen verdere bijzonderheden bekend. De apostel veranderde daarop van gedachten en keerde naar Macedonië terug. Zijn zeven reisgenoten scheepten zich echter in Korinthe in naar Troas, waar zij op hem wachtten. In Filippi voegde Lukas, die daar tijdens Paulus' eerste bezoek was achtergebleven, zich weer bij de apostel (er staat in hoofdstuk 20:6 voor het eerst na hoofdstuk 16:6 weer 'wij'), en samen reisden zij naar Troas.

Wat ons in enkele verzen wordt verteld was een omvangrijk werk van de apostel, dat hij, zoals uit het voorgaande blijkt, verrichtte door woord en brieven. Hoewel hij ongetwijfeld ook het evangelie gepredikt heeft, domineerde in deze tijd toch zijn herderlijke werk en het onderwijzen van de gelovigen. Zo werd de Gemeente van God opgebouwd en versterkt. Zijn Brieven waren geïnspireerde Schriften.

Dat zeven mannen Paulus vergezelden, was vooral met het oog op het overbrengen van de inzameling of collecte voor de armen in Jeruzalem, een dienst die de apostel op zich had genomen (vgl. Gal. 2:10) en die hij met grote zorg en toewijding heeft uitgevoerd. Behalve uit Beréa (alleen Sopater) vergezelden Paulus uit Thessalonika, Derbe en Efeze elk twee broeders. Afgezien van Timotheüs komen Tychicus en Trofimus verder het meest voor (zie Hand. 21:29; Ef. 6:21; Kol. 4:7, 8;

2 Tim. 4:12, 20; Titus 3:12). In de mensen uit deze vier plaatsen zien we meteen ook de vruchten van zijn eerste, tweede en derde 'zendingsreis', namelijk Derbe (eerste reis — Hand. 14:6, 7); Thessalonika en Beréa (tweede reis — Hand. 17:1 en 10); Efeze (derde reis — Hand. 19:1), dus van zijn hele apostolische zending. Als een dienaar van Christus Jezus en als een priester van God kon Paulus met deze vruchten op zijn werk naar Jeruzalem reizen (vgl. Rom. 15:16, 25).

Onder de medewerkers van Paulus kunnen we twee klassen onderscheiden:

1. een groep die zich in zijn gezelschap bevond en aan wie hij met apostolisch gezag opdrachten gaf. Een voorbeeld hiervan zijn deze zeven mannen. Dat een dienstknecht van God zich zo onderwerpt aan een andere dienstknecht, was alleen mogelijk in de tijd van de apostelen. Nu is elke arbeider alleen verantwoordelijk en onderworpen aan Jezus Christus, de grote Meester.
2. anderen, die meer onafhankelijk van Paulus werkten, hoewel zij zijn liefde en vertrouwen genoten. Een voorbeeld hiervan zien we in Apollos.

Bovendien waren er nog plaatselijke arbeiders, die door de apostel als oudsten waren aangesteld.

In Troas bleef Paulus zeven dagen (vgl. ook Hand. 21:4; 28:14). De apostel was daar zo lang, omdat hij er op de eerste dag van de week met de gelovigen het brood wilde breken. Op deze dag waren de gelovigen gewend om samen te komen voor de broodbreking en het afzonderen van hun offergaven (1 Kor. 16:2).

Ondanks de aanwezigheid van Paulus legde de Heilige Geest er de nadruk op dat het doel van het samenzijn de broodbreking was en niet het luisteren naar de toespraak van de apostel. Zulke samenkomsten werden in die tijd ofwel heel vroeg in de morgen gehouden, of, zoals in Troas, na zonsondergang. Paulus heeft dus waarschijnlijk een toespraak van een paar uur gehouden. Uit het feit dat de opperzaal met veel lampen verlicht was, blijkt dat er geen sprake was van een geheime bijeenkomst.

Eutychus was werkelijk dood, toen hij werd opgetild. Er staat niet 'als dood'. Lukas, de medicus en geïnspireerde schrijver, was zelf ooggetuige. In de manier waarop Paulus zich over de jongeman uitstreckte, zien we een overeenkomst met wat we lezen in 1 Kon. 17:21 en 2 Kon. 4: 4. Het brood breken dat Paulus daarna deed is een gewone maaltijd geweest (zie Luk 24:30).

Terwijl zijn reisgenoten over zee vanuit Troas reisden, wilde Paulus tot aan Assus (een afstand van ± 40 km) alleen te voet gaan. De grote apostel die zich altijd verblijdde in de omgang met zijn medewerkers, had behoefte aan afzondering. aan alleen-zijn, hoewel dat een veel grotere lichamelijke inspanning van hem vereiste. Hij wilde alleen zijn met zijn Meester (zie ook Matth. 14:13, 23).

Paulus had weinig tijd, als hij op tijd in Jeruzalem wilde zijn. Tussen zijn vertrek uit Filippi na de dagen van de ongezuurde broden (vs. 6) en het pinksterfeest lagen maar zeven weken.

H. Medema sr.